

ΣΑΝ ΝΑ ΉΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1789 Πέφτει η Βαστίλη, σημαντικότερα την έναρξη της Γαλλικής Επανάστασης.

1795 Η Μασσαλιώτιδα υιοθετείται και επισήμως ως ο εθνικός ύμνος της Γαλλίας. Γράφτηκε το 1792 από τον Ρουζέ ντε Λιλ.

1867 Ο σουηδός βιομήχανος εκρηκτικών Άλφρεντ Νόμπελ επιδεικνύει ενώπιον άγγλων ειδικών τη νέα του εφεύρεση, τη δυναμίτιδα.

1905 Η Κροτική Βουλή ζητά από τις Μεγάλες Δυνάμεις να κυρώσουν την ένωσή της με την Ελλάδα.

1921 Δύο ιταλοαμερικανοί αναρχικοί, ο Νίκολα Σάκο και ο Μπαρτολομέο Βαντζέτι, καταδικάζονται σε θάνατο για το φόνο του λογιστή της εταιρίας που δούλευαν.

1992 Σημειώνεται απόπειρα δολοφονίας εναντίον του υπουργού Οικονομικών Ιωάννη Παλαιοκράσα από τη «17 Νοέμβρη» στην πλατεία Συντάγματος.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1816 Ζοζέφ Αρτίρ Κοντ Ντε Γκομπινό, γάλλος διπλωμάτης, θεωρητικός του ρατσισμού και της λευκής υπεροχής μέσα από το βιβλίο του «Δοκίμιο για την ανισότητα των ανθρωπίνων φυλών».

1896 Μπουεναβεντούρα Ντουρούτι, ισπανός αναρχικός, από τις πιγετικές φυσιογνωμίες της δημοκρατικής παράταξης στον ισπανικό εμφύλιο.

1906 Τον Κάρβελ, ελληνοαμερικανός επικευρυματίας (Θωμάς Καρβέλας) στο χώρο του χύμα παγωτού και από τους πρωτοπόρους της δικαιοχροποσης με την αλυσίδα Carvel.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1887 Άλφρεντ Φέλιξ Άλβιν Κρουπ φον Μπόλεν ουντ Χάλμπαχ, γερμανός επικειρυματίας, ο επονομαζόμενος και «βασιλιάς των κανονιών».

1907 Καπετάν Μπρούσπος (Γκογκολάκης), μακεδονομάχος.

1943 Λουτς Λονγκ, γερμανός αθλητής του άλματος εις μήκος, ο μεγάλος αντίπαλος του Τζ. Όουενς στο τελικό του αγωνίσματος στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου το 1936.

Η Άλωση της Βαστίλης

Ενα από τα σημαντικότερα επεισόδια στην πορεία επικράτησης της Γαλλικής Επανάστασης, αν και συμβολικού χαρακτήρα. Συνέβη στις 14 Ιουλίου του 1789 στο Παρίσι και τιμάται ως Εθνική Εορτή της Γαλλίας. Στα μέσα του 1789 η Γαλλία δονείται από επαναστατικό ενθουσιασμό. Το αριστοκρατικό και φεουδαρχικό καθεστώς της χώρας βρίσκεται υπό κατάρρευση και η λεγόμενη Τρίτη Τάξη (αστοί, αγρότες και λαϊκές τάξεις των πόλεων) διεκδικεί μερίδιο στην εξουσία. Στις 9 Ιουλίου η Εθνοσυνέλευση, στην οποία πλειοψηφούν οι αστοί και οι φιλελεύθεροι ευγενείς, μετατρέπεται σε Συντακτική Συνέλευση και απαιτεί Σύνταγμα από τον βασιλιά. Η απόλυτη μοναρχία του Λουδοβίκου ΙΣΤ' έχει καταργηθεί. Ο μονάρχης αντιδρά και συγκεντρώνει στρατό στο Παρίσι για να χτυπήσει τους επαναστάτες και παράλληλα απολύει τον δημοφιλή υπουργό οικονομικών Ζακ Νεκέρ, που έχαιρε της εμπιστοσύνης της εθνοσυνέλευσης (11 Ιουλίου).

Οι βουλευτές δεν έχουν τη δύναμη να αντιπαρατεθούν με τη στρατιωτική δύναμη του μονάρχη. Η αντεπανάσταση καραδοκεί. Την κρίσιμη στιγμή αναλαμβάνει δράση ο λαός του Παρισιού, που εισέρχεται για πρώτη φορά στο προσκάνιο της επανάστασης. Καθοδηγούμενος από φλογερούς δημοκρατικούς ρήτορες, όπως ο Καμίλ Ντεμουλέν, καταλαμβάνει το Δημαρχείο και οργανώνει πολιτοφυλακή.

Για τον εξοπλισμό της πολιτοφυλα-

κής, οι εξεγερμένοι Παριζιάνοι αρπάζουν χιλιάδες τουφέκια από το Μέγαρο των Απομάχων το πρωί της 14ης Ιουλίου. Την ίδια πλέον πολιορκούν τη Βαστίλη, το φρούριο στην ανατολική πλευρά του Παρισιού, που χρησίμευε ως φυλακή των αντιφρονούντων του παλαιού καθεστώτος. Το εξεγερμένο πλήθος ζητάει από τον διοικητή της Βαστίλης μαρκήσιο Ντε Λονέ να παραδώσει το φρούριο. Αυτός αρνείται και διατάσσει τους λιγοστούς άνδρες του να ανοίξουν πυρ εναντίον τους. Αυτοί δεν διστάζουν και πραγματοποιήσουν έφοδο κατά του φρουρίου, με βαρύ φόρο αίματος και άνευ αποτελέσματος. Όταν, όμως, οι πολιτοφύλακες, με επικεφαλής τον λοχαγό Ελί, μεταφέρουν κανόνια για να παραβιάσουν τις πύλες της Βαστίλης, ο Ντε Λονέ παραδίδεται, αλλά εκτελείται επί τόπου, μαζί με τρεις αξιωματικούς του.

Στα κελιά του φρουρίου δεν βρίσκουν παρά μόνο επτά ποινικούς κρατούμενους, όμως η κατάληψη της Βαστίλης γιορτάζεται ξέφρενα

από τους Παριζιάνους, καθώς συμβολίζει τη μοναρχική καταπίεση αιώνων. Μπροστά στη διογκούμενη λαϊκή πίεση, ο Λουδοβίκος υποχωρεί. Επαναφέρει τον δημοφιλή Νέκερ στο Υπουργείο Οικονομικών και διατάσσει την αποχώρωση των στρατευμάτων του από το Παρίσι. Ο λαός βρίσκεται για πρώτη φορά στο προσκήνιο της ιστορίας και η Γαλλική Επανάσταση, με το σύνθημα «Ελευθερία - Ισότητα - Αδελφότητα», μάχεται για την επικράτηση της και εμπνέει τους καταπιεσμένους λαούς του κόσμου.

Μεταγενέστερα, η Άλωση της Βαστίλης χαιρετίστηκε ως θριάμβος των λαϊκών δυνάμεων κατά της τυραννίας και της μοναρχίας. Γι' αυτό και στη 14η Ιουλίου είχε παγκόσμια απίκηση και καθιερώθηκε το 1880 ως εθνική εορτή της Γαλλίας. Οι εορταστικές εκδηλώσεις της πλέον κορυφώνονται με τη μεγάλη στρατιωτική παρέλαση στα Ηλύσια Πεδία, ενώπιον του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παππάς

Κατάντη

Κάποτε η συντηρητική παράταξη είχε μεγάλους πγέτες. Να θυμηθούμε ορισμένους: Αντενάουερ, Ντε Γκάσπερι, Ντεγκώλ, Θάτσερ, Αντρέοτι.

Δείτε σήμερα ποιοι διοικούν τα συντηρητικά κόμματα. Ασπόνδυλοι, γκρίζοι, χαμπλού επιπέδου γραφειοκράτες, με λογική υπαλλήλου. Ορισμένοι φλερτάρουν με τη γελοιότητα, όπως ο επικεφαλής του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος στην Ευρωβουλή Μάνφρεντ Βέμπερ.

Ο μόνος που εξαιρείται από τον κανόνα της μετιριότητας είναι ο Βόλφανγκ Σόιμπλε. Έχει στρατηγική, έχει μέθοδο,

οργανώνει την πολιτική του με συστηματικό τρόπο, χτίζει μεθοδικά συμμαχίες. Σύμφωνα με την τυπολογία του μεγάλου θεωρητικού Αζάια Μπερλίν, ο Σόιμπλε είναι περισσότερο σκαντζόχοιρος (σταθερός σε μια αλήθεια που την προφυλάσσει) και λιγότερο αλεπού (με δυνατότητα να ελίσσεται). Κοντολογίς είναι ένας αντίπαλος υψηλού κύρους που πρέπει να τον σέβεσαι και να τον υπολογίζεις. Κάποτε η σοσιαλδημοκρατική παράταξη είχε μεγάλους πγέτες που ήταν και διανοούμενοι. Στα παλιά χρόνια ο Κάουτσκι και ο Μπερντσάιν (ο εκτελε-

στής της διαθήκης του Ένγκελ), αργότερα ο Βίλι Μπράντ, ο Ούλαφ Πάλμε, ο Μπρούνο Κράισκι, ακόμη και οι αφιλεγόμενοι Φρανσουά Μιτεράν και Ανδρέας Παπανδρέου. Σήμερα κοιτάς τους πγέτες της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και σε πιάνει θλίψη. Οι άνθρωποι αυτοί κουβαλάνε μια βαριά κληρονομιά με αγώνες για τα δικαιώματα των εργαζομένων και κατακτήσεις, όπως είναι το κοινωνικό κράτος, και έχουν καταφέρει-περί κατορθώματος πρόκειται να μετατρέψουν τα κόμματα τους σε πολιτικά πώματα. Όπου κυβερνούν κάνουν

τη βρόμικη δουλειά για λογαριασμό των αγορών και των ελίτ του χρηματοπιστωτικού συστήματος, όπου συγκυβερνούν με τη Δεξιά απλώς παρίστανται και χαιρετίζουν και όπου βρίσκονται στην αντιπολίτευση δεν τα ξεχωρίζεις από τα συντηρητικά κόμματα. Στα ιδρυτικά κείμενα του ιστορικού ρεύματος της σοσιαλδημοκρατίας υπάρχουν δύο βασικές αρχές: η καταπολέμηση των ανισοτήτων και η κοινωνική δικαιοσύνη. Οι δύο αυτές αρχές έχουν εξοριστεί από το δημόσιο λόγο της και βεβαίως από την κυβερνητική πρακτική της.

